

G u n n a r E k e l ö f

N A T T V A N D R I N G

I.

På natten gick du vacklande
Mellan de mörka dungarna,
Förföljd av röster, fylld
Av hemlig skräck, för djup
Att länge bäras! Vart?
Du ville vända hem
Fast inga vägar fanns
Och under stjärnorna som blänkte ont,
Bland blixterna som stelnade
I aning efter aning inom dig,
Flydde du skuggans onda öga, mörkets dolk,
Som stängde alla vägar till dig själv...

Och under aspars dunkla rysning förde dig
Motviljans sträva, dystra stig
Tillbaka till Getsemane!

II.

Vem var det som gick efter dig,
Som gömde sig vid varje träd?
Säg var det natten själv som följde dig,
Säg, var det dödens hand du såg

STOCKHOLM

ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1934

Så svart på månskensvita muren?
Och längre framåt stod den sista lyktan
Och lyste kallt. Du hukade dig ner
Och smög dig tyst förbi,
Men skuggan sprang omkring dig, dolde sig,
Så feg för ljuset som en osäll ande!

Du hörde rösterna
Men vems var deras strupe?
En gäckbild såg du av dig själv
Och gäckbilder av människornas liv,
Men ämnade för vem?
De dömda kärleksparen stirrade på dig
Ur skuggan under grenarna
Och tysta drömmare stod stilla
Under en härjad måne,
Men ingen rörde sig...

O själ, vem var det då som följde dig
Så osynlig och tyst i natten
Och ständigt bakom ryggen?
Du vände dig...
Mot ingenting,
Men skuggan flydde då du vände dig
Och bytte hastigt plats i tysta blixters sken.
Då kände du
En trolsk och dunkel kraft som mötte din,
En mördare som provade var fog
Med dolska pilar i ditt harnesk!

Säg var det natten, var det döden
Som följde dig på avstånd?

III.

Oändligt djupa skri
Som följer blixstens styng
I nattens sorgedok...

Och skräcken, iskallt klar
Som norrsken över snö,
Som tusen stjärnors nålar i ditt sinne...
Och jordens kula kedjad fast
Vid foten... och från varje snår
En hemlig ström som genomilar dig...
Och syrsorna som skär sig in i hjärtat
Och saxar sönder själens rötter...
Och mörkrets stumma bilder, stympade
Som gömda minnen...

Runtomkring jorden sveper sig en flik
Av ångeststjärnans mantelfäll
Och träden står så stilla, står så slutna
Som om de visste att de skulle dö!
Djupt in i natten slår ett hundraårigt klockslag,
För döva öron är det sömn och tystnad,
Men genom sekler ser du stunden nalkas
Då helvetet i hemlighet skall äga jorden...

Vem tror din spådom, aningsman?
Vem tyder djupets skri och tystnaden?
Och skulle ingen tro... Du själ, stå fast:
Gå bort från allting, gå
Mot gryningen, från alla!

IV.

I djupa natten gick du ändlöst ensam,
Svag som ett irrbloss, som ett ljus i vinden.
Du simmade i mörker, drunknande,
När gråa morgonljuset lyfte som en fågel
Och löste dig ur nattens tunga svepning.
Och natten kunde inte fatta dig:
Du trängde dig förbi, du bände dig
Genom det mörka mörkret, bort från skräcken,
Fram mot det ljusa ljuset! Räddad!

2. 8. 1934.